

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Volkovou ve věci

žalobce: X. L.,
státní příslušnost Čínská lidová republika
proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 8. 2024, č. j. OAM-378/BA-BA01-HA08-2024, o udělení mezinárodní ochrany,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se **nepřiznává** náhrada nákladů řízení.
- IV. Žalobci se vrací soudní poplatek ve výši 3 000 Kč. Částka 3 000 Kč bude žalobci po právní moci tohoto rozsudku vrácena z účtu Krajského soudu v Ostravě.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobou doručenou Krajskému soudu v Ostravě dne 16. 9. 2024 brojil žalobce proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 8. 2024, č. j. OAM-378/BA-BA01-HA08-2024 (dále též jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný posoudil žádost žalobce o udělení mezinárodní

ochrany jako nepřípustnou ve smyslu § 10a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), a řízení o udělení mezinárodní ochrany zastavil podle § 25 písm. i) téhož zákona.

II. Napadené rozhodnutí a související skutkové okolnosti

2. Rozhodnutím Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy (dále jen „krajské ředitelství“), ze dne 7. 3. 2024, č. j. KRPA-79427-15/ČJ-2024-000011-ZZC, byl žalobce podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zajištěn za účelem správního vyhoštění na dobu 90 dnů. O vyhoštění bylo rozhodnuto již dne 18. 11. 2021.
3. Žalobce opakovaně žádal o udělení mezinárodní ochrany. Krajský soud si proto od žalovaného vyžádal rozhodnutí o předchozích žádostech žalobce o udělení mezinárodní ochrany. První žádost o udělení mezinárodní ochrany podal žalobce dne 12. 11. 2003. Rozhodnutím ze dne 9. 1. 2004, č. j. OAM-1287/LE-B01-B03-2003, žalovaný neudělil žalobci mezinárodní ochranu podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona o azylu ve znění účinném v době rozhodování. Jako důvod k podání žádosti žalobce uvedl, že v březnu 2002 utekl z výkonu trestu odnětí svobody a obává se, že by po případném návratu do vlasti musel nastoupit na výkon trestu, který by zřejmě byl prodloužen z pěti na deset let. V průběhu doplňujícího pohovoru uvedl, že neví, za jaký trestný čin byl odsouzen. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce žalobu ke Krajskému soudu v Plzni, který žalobu zamítl rozhodnutím ze dne 13. 4. 2004, č. j. 59 Az 18/2004-27. Žalobce podal i kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu, který kasační stížnost rozhodnutím ze dne 10. 2. 2005, č. j. 2 Azs 425/2004, odmítl.
4. Následně žalobce požádal o udělení mezinárodní ochrany dne 2. 11. 2021. Rozhodnutím ze dne 1. 6. 2023, č. j. OAM-151/LE-B02-HA08-2021, žalovaný neudělil žalobci mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu. Jako důvod k podání žádosti žalobce uvedl, že měl ve vlasti hotel, kvůli kterému se zadlužil. Půjčil si od lichvářů, kteří za ním posílali výběrčí dluhů, kteří ho bili. Jednoho z nich udeřil a ten posléze zemřel. Proto nezbývalo než vlast opustit. V České republice žije již mnoho let a do vlasti se vrátit nemůže. Důvodem podání žádosti o mezinárodní ochranu byla tedy legalizace žalobcova pobytu na území České republiky, neboť přicestoval bez osobních dokladů, na českém území pobývá dlouhá léta zcela protiprávně a v rozporu s uloženým několikerým správním i soudním vyhoštěním. Návrat do země původu odmítal s odůvodněním, že by tam byl uvězněn, či zastřelen za zabití věřitele v sebeobraně. I proti tomuto rozhodnutí brojil žalobce žalobou, a to u Krajského soudu v Hradci Králové, který řízení rozhodnutím ze dne 16. 8. 2023, č. j. 51 Az 4/2023-37, zastavil.
5. Ze správního spisu krajský soud zjistil, že žalobce dne 11. 3. 2024 podal další žádost o udělení mezinárodní ochrany. Dne 15. 3. 2024 poskytl žalobce údaje k žádosti o mezinárodní ochranu. Uvedl, že je čínské státní příslušnosti i národnosti, náboženským přesvědčením je křesťan, není a nebyl nikdy nijak politicky aktivní. Je rozvedený a má dceru. Vlast opustil, když dceři bylo pár měsíců, a tak si nevzpomene na jméno. Z Číny vycestoval vlakem v listopadu 2001 do Ruska, poté jel autem přes Ukrajinu a Slovensko do České republiky. Na území České republiky vstoupil v roce 2003 osobním automobilem a bez cestovního dokladu. Pobýval také v jiných členských státech Evropské unie, a to v Německu (rok 2003) a v Polsku (časový údaj si nepamatuje). Vízum nebo jiné povolení k pobytu v těchto státech

neměl. O mezinárodní ochranu již žádal v České republice (rok 2003 a 2021) a v Německu (rok 2003). Ke zdravotnímu stavu uvedl, že každý den vykašlává krev, byl na rentgenu, ale tam bylo vše v pořádku. Dříve měl problémy se žaludkem, ani nyní to není dobré. Zdejšího lékaře nechce svými problémy obtěžovat. V roce 2024 mu byl uložen trest vyhoštění za nelegální pobyt. Jako důvod žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že je v České republice 20 let, do Číny se vrátit nemůže, neboť tam nic nemá. Z České republiky je vyhoštěn a neví, kam má jít, a tak je jedinou možností žádost o azyl. Do jiné země jít nemůže, jelikož by byl hned zadržen. Na dotaz, zda uváděl tyto skutečnosti v rámci správního řízení o jeho předchozí žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl, že část ano, to podstatné je stejné.

6. Dne 15. 3. 2024 žalobce poskytl souhlas, aby žalovaný nahlédl do zdravotní dokumentace.
7. Krajský soud zjistil, že žalovaný v rámci správního řízení shromáždil tyto podklady: Čína: Informace OAMP z 24. 1. 2024, Bezpečnostní a politická situace v zemi – vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv a dále Čína: Ministerstvo zahraničních věcí USA, zpráva o dodržování lidských práv za rok 2022.
8. Do protokolu o seznámení se s podklady rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany ze dne 26. 7. 2024 žalobce uvedl, že se nechce seznámit s obsahem uvedených podkladů, ani nechce navrhnout jejich doplnění. Projevil zájem uvést nové skutečnosti, které by správní orgán měl vzít v úvahu při posouzení jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany. K tomu uvedl, že než vycestoval z Číny v roce 2002, tak v rámci svého podnikání v Číně někoho zabil v sebeobraně. Také uvedl, že Čínská vláda mu nedovolí mít další děti, a proto odešel. Zabití uváděl již v rámci minulého řízení, nemožnost mít další dítě ne. Neví, kde je jeho manželka. Na dotaz, jak je tato informace nyní relevantní uvedl, že tady nechce být zadržený a potřebuje mezinárodní ochranu. Uvedl, že kdyby se do vlasti vrátil, byl by v nebezpečí, byl by ohrožen ekonomicky a také na životě ze strany policie kvůli zabití. Je v České republice už téměř 20 let a chtěl by si např. adoptovat ukrajinské dítě, když jich zde je hodně. S manželkou dítě mít nemůže, neboť neví, kde je. Obává se tedy o svůj život a tuto informaci už uváděl v předchozí žádosti o mezinárodní ochranu.
9. Dne 22. 8. 2024 vydal žalovaný napadené rozhodnutí, ve kterém vyslovil, že žalobce v opakované žádosti o mezinárodní ochranu uvedl naprosto stejné motivy svého odchodu z vlasti a neochoty se do Číny opětovně vrátit, jako v první a druhé žádosti o mezinárodní ochranu. Těmito důvody byly opět ekonomické potíže, zabití v sebeobraně a legalizace zdejšího pobytu, když 20 let pobývá na českém území protiprávně. Ohledně údajné nové skutečnosti uvedené žalobcem (tj. nemožnost mít v Číně další dítě) žalovaný konstatoval, že tato skutečnost byla žalobci objektivně známa již v průběhu správního řízení o jeho první žádosti o udělení mezinárodní ochrany a ten tak měl možnost i povinnost uvést ji za účelem jejího posouzení již tehdy, pokud ji považoval za natolik závažnou pro jeho důvody podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Je tedy důsledkem pouze jeho vlastního zavinění, že tato údajná nová skutečnost nebyla předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany. Nad rámec výše uvedeného žalovaný poukázal, že žalobce opustil vlast v době, kdy bylo jeho dítěti několik měsíců, je rozvedený, tudíž jeho argument, že čínská vláda mu nedovolila mít s manželkou další dítě vyznívá v kontextu jeho životního příběhu přinejmenším podivně. Stejně žalovaný posoudil i jeho prohlášení o záměru adoptovat ukrajinské dítě. Žalovaný dále uvedl, že prověřil také zdravotní stav žalobce. Dále žalovaný uvedl, že žalobcem uvedené údajné nové skutečnosti se netýkají změny situace v zemi jeho původu, důvodů jeho

odchodu z vlasti, ani jím prezentovaných problémů, které tam měl mít a ani důvodů, pro něž by měl mít jakékoliv obavy v případě svého návratu do země, tím méně pak svědčících o tom, že by žadatel mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu. Uzavřel, že v Číně nedošlo od doby, kdy byla meritorně posuzována jeho předchozí žádost, ani k žádné změně, která by mohla představovat novou skutečnost ve smyslu ustanovení § 11a odst. 1 písm. b) zákona o azylu. Žalovaný tak neshledal důvody pro opakované posuzování žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany ve vztahu k jím uváděným důvodům, neboť žalobce neuvedl žádnou novou skutečnost ve smyslu zákona o azylu, která by odůvodňovala opětovné vedení správního řízení a opětovné hodnocení důvodů odchodu žalobce o udělení mezinárodní ochrany z jeho vlasti a obav z návratu do vlasti. Opakovanou žádost žalobce tedy žalovaný hodnotil jako nepřipustnou a řízení o udělení mezinárodní ochrany zastavil.

III. Obsah žaloby

10. Proti napadenému rozhodnutí brojil žalobce včasnou žalobou, v níž navrhoval, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
11. Žalobce namítl, že napadené rozhodnutí je nezákonné, protože žalovaný dostatečně nezjistil skutkový stav. Nebylo prokázáno, že by správní orgán dal žalobci možnost se vyjádřit, čímž žalovaný porušil § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“) a neoprávněně zasáhl také do žalobcova práva na spravedlivý proces. Žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1., 2017, č. j. 5 Azs 229/2016-44, podle kterého má správní orgán v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu umožnit žadateli o azyl vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Dále žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 11. 2020, č. j. 5 Azs 65/2020-31, podle kterého je-li žádost o mezinárodní ochranu nepřipustná podle § 10a odst. 1 písm. c) zákona o azylu, provede *„správní orgán pohovor s žadatelem a umožní mu vyjádřit se nejen k udělení mezinárodní ochrany jiným členským státem Evropské unie, ale i k dalším skutečnostem, které charakterizují jeho pobyt a životní podmínky v tomto státě“*. Dále namítal, že žalovaný postupoval v rozporu s pravidly pro hodnocení důkazů, důkazy nehodnotil ve vzájemné souvislosti a nepřihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo.

IV. Vyjádření žalovaného

12. Žalovaný ve vyjádření k žalobě ze dne 20. 1. 2025 odkázal na obsah správního spisu a na napadené rozhodnutí. K tomu uvedl, že postupoval v souladu se zákonem a jednotlivými ustanoveními správního řádu.
13. Dále odkázal na souvztažnou judikaturu Nejvyššího správního soudu ohledně opakovaných žádostí a k tomu uvedl, že pro přípustnost opakovaných žádostí je třeba, aby v konkrétním případě existovaly „nové skutečnosti nebo zjištění“, které musí mít určitou přidanou hodnotu a kvalitu oproti předchozí žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Odkázal na ustanovení zákona o azylu, ze kterého plyne, že pohovor se neprovádí, byla-li podána opakovaná žádost o udělení mezinárodní ochrany; v takovém případě žalovaný umožní žadateli sdělit důvody žádosti o udělení mezinárodní ochrany písemně nebo jiným vhodným způsobem. To žalovaný učinil.
14. Žalovaný uvedl, že při poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu žalobce sdělil, že podstatné náležitosti žádosti jsou stejné s jeho předchozími. Žalobci byla dána možnost se seznámit s podklady pro rozhodnutí a vyjádřit se k nim. K tomu žalobce sdělil, že chce uvést

nové skutečnosti. Novou skutečností je nemožnost mít v zemi původu více než jedno dítě. Žalovaný dospěl k závěru, že žalobce v podání aktuální žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl naprosto stejné motivy svého odchodu z vlasti a neochoty se do Číny vrátit. Ohledně údajné nové skutečnosti uvedl, že tato skutečnost byla žalobci objektivně známa již v průběhu správního řízení o první žádosti a měl tak možnost a povinnost ji uvést za účelem jejího posouzení již tehdy, pokud by ji považoval za natolik závažnou pro jeho důvody podání žádosti o mezinárodní ochranu. Žalovaný k tomu nad rámec uvedl, že žalobce je rozvedený a není s jeho prvním dítětem v kontaktu, takže jeho argument, že mu čínská vláda nedovolí mít další dítě, když odešel od batolete, o které měl pečovat, vyznívá v kontextu jeho životního příběhu přinejmenším podivně.

15. Žalovaný uzavřel, že v Číně nedošlo od doby, kdy byla meritorně posuzována předchozí žádost žalobce, ani k žádné změně, která by mohla představovat novou skutečnost ve smyslu § 11a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, nebo by svědčila o tom, že by dotyčný mohl být vystaven pronásledování z důvodu uvedených v § 12 zákona o azylu nebo že by mu hrozila vážná újma podle § 14a zákona o azylu.
16. Žalovaný zopakoval, že v případě opakovaných žádostí je úkolem soudu pouze přezkoumat, zda žalovaný tuto opakovanou žádost správně vyhodnotil jako nepřijatelnou a zda ji místo toho neměl znovu věcně posoudit. Má za to, že správně a procesně správným způsobem tak neshledal důvody pro meritorní posouzení žádosti žalobce ve vztahu k uváděným důvodům, neboť žalobce neuvedl žádnou novou skutečnost ve smyslu zákona o azylu, která by odůvodňovala opětovné vedení správního řízení.
17. Z uvedených důvodů žalovaný navrhl, aby krajský soud žalobu zamítl, jelikož je nedůvodná.

V. Posouzení věci krajským soudem

18. Krajský soud v Ostravě přezkoumal napadené rozhodnutí v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 32 odst. 9 zákona o azylu. V napadeném rozhodnutí krajský soud nezjistil takové vady, k nimž by byl povinen přihlídnout i bez návrhu nebo které by způsobovaly jeho nicotnost (srovnej § 76 odst. 2 s. ř. s.). Krajský soud rozhodl ve věci bez jednání, neboť pro takový postup byly splněny podmínky stanovené v § 51 odst. 1 s. ř. s.
19. Žaloba **není** důvodná.
20. Žalobce v žalobě namítal, že mu žalovaný neumožnil seznámit se s podklady rozhodnutí a porušil tak § 36 odst. 3 správního řádu. Podle tohoto ustanovení musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí; to se netýká žadatele, pokud se jeho žádosti v plném rozsahu vyhovuje, a účastníka, který se práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdal. Krajský soud proto zkoumal, zda došlo k porušení žalobcových práv. Z obsahu správního spisu vyplývá, že žalovaný jednal v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu a umožnil žalobci seznámit se s podklady pro rozhodnutí. Z protokolu o seznámení se s podklady rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany ze dne 26. 7. 2024 na č. l. 52 správního spisu vyplývá, že žalovaný žalobce seznámil s podklady, které sloužily pro vydání napadeného rozhodnutí a současně umožnil žalobci, aby se k podkladům vyjádřil, navrhl jejich doplnění. Žalobci bylo umožněno, aby uvedl skutečnosti nebo nové informace, které by žalovaný měl vzít v úvahu. Žalobce protokol

vlastnoručně podepsal za přítomnosti tlumočnice. Námitka porušení § 36 odst. 3 správního řádu tak není důvodná.

21. Žalobce následně odkazoval na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 11. 2020, č. j. 5 Azs 65/2020-31, podle kterého je-li žádost o mezinárodní ochranu nepřipustná podle § 10a odst. 1 písm. c) zákona o azylu, provede „*správní orgán pohovor s žadatelem a umožní mu vyjádřit se nejen k udělení mezinárodní ochrany jiným členským státem Evropské unie, ale i k dalším skutečnostem, které charakterizují jeho pobyt a životní podmínky v tomto státě*“. K tomu krajský soud uvádí, že uvedené rozhodnutí se týká nepřipustnosti žádosti o udělení mezinárodní ochrany dle § 10a odst. 1 písm. c) zákona o azylu (jde o situaci, kdy je žadateli o udělení mezinárodní ochrany udělena mezinárodní ochrana jiným členským státem Evropské unie), nikoliv nepřipustnosti žádosti o udělení mezinárodní ochrany dle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu (opakovaná žádost), která se týká právě žalobce. Žalobcem citovaná judikatura tak na tuto věc nedopadá.
22. Krajský soud se dále zabýval tím, zda žalovaný řádně shledal žádost žalobce o mezinárodní ochranu nepřipustnou dle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu.
23. Podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu žádost o udělení mezinárodní je nepřipustná, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřipustnou podle § 11a odst. 1.
24. Podle § 11a odst. 1 zákona o azylu podá-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.
25. Podle § 25 písm. i) zákona o azylu řízení se zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná. Z konstrukce právní úpravy uvedené v zákoně o azylu vyplývá, že v případě nepřipustných žádostí se řízení zastavuje [§ 25 písm. i) zákona o azylu], aniž by správní orgán musel přistoupit k meritornímu přezkoumání důvodů žádosti.
26. Podle § 10a odst. 2 zákona o azylu je-li žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany.
27. K otázce opakovaných žádostí krajský soud nejprve obecně připomíná některá základní východiska. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009-65, je „[h]lavním smyslem a účelem možnosti podat opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany [...] postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit hmotněprávní postavení žadatele a které nemohl uplatnit vlastní vinou během předchozího pravomocně ukončeného řízení. Při opakovaném podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany je proto nutno důsledně dbát na splnění těchto podmínek, které mají na straně jedné garantovat určitou přidanou hodnotu této nové žádosti, jenž může vést k jinému rozhodnutí než u žádosti předchozí, a na straně druhé zajistit, aby nedocházelo k účelovému podávání opakovaných žádostí.“ V tomto rozsudku Nejvyšší správní soud dále uvedl, že zpravidla se přitom může jednat o takové skutečnosti, ke kterým došlo během času a jako

takové lze připomenout zejména změnu situace v zemi původu nebo změnu poměrů ve vztahu k osobě žadatele.

28. V rozsudku ze dne 8. 9. 2011, č. j. 7 Azs 28/2011-74, Nejvyšší správní soud zdůraznil, že „[b]ylo-li řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany zastaveno pro nepřipustnost podle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, zkoumá správní soud pouze to, zda byly dány podmínky pro zastavení řízení. Důvody uváděné žadateli se zabývá pouze z toho hlediska, zda jim mohly být známy v době první žádosti, a zda je tedy mohli uvést, či zda jim v tom nebránily objektivní důvody, zpravidla spočívající v tom, že o těchto důvodech vůbec nevěděli nebo je nemohli z objektivních či legitimních subjektivních příčin uvést.“
29. Nejvyšší správní soud konstantně judikuje, že institut opakované žádosti neslouží k upřesňování či skutkovému doplňování předchozí žádosti. Jeho hlavním účelem je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly azylově relevantním způsobem ovlivnit postavení žadatele a které žadatel nemohl uplatnit během předchozího řízení (viz např. rozsudek ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009-6, nebo usnesení rozšířeného senátu ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011-96).
30. Z judikatury Nejvyššího správního soudu plyne, že rozhodnutí žalovaného o zastavení řízení pro nepřipustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany musí obsahovat odůvodnění o tom, že „1) žadatel v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvádí žádné nové skutečnosti či zjištění relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany, resp. 2) pokud takové skutečnosti či zjištění uvádí, pak pouze takové, které mohl uplatnit již v předchozí žádosti, a 3) že nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Správnost těchto závěrů správního orgánu podléhá v plném rozsahu kognici správních soudů v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu o zastavení řízení pro nepřipustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany“ (rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011-96, bod 19).
31. Napadené rozhodnutí shora uvedené náležitosti odůvodnění obsahuje. Žalovaný v napadeném rozhodnutí nejprve konstatoval, že žalobce uvedl naprosto stejné motivy svého odchodu z vlasti a neochoty se do Číny opětovně vrátit, jako uváděl v průběhu správního řízení o jeho první a druhé žádosti o udělení mezinárodní ochrany, tj. ekonomických potíží, zabití v sebeobraně a legalizaci zdejšího pobytu. Žalovaný v tomto případě také shrnul průběh správního řízení o první a druhé žádosti. Proti rozhodnutím o první a druhé žádosti brojil žalobce žalobou, avšak neúspěšně.
32. Žalovaný posuzoval důvody podání žádosti o mezinárodní ochranu, které žalobce uvedl ve třetí žádosti o mezinárodní ochranu, a dospěl k závěru, že se s důvody uvedenými v první i druhé žádosti plně shodují. V této souvislosti je třeba zdůraznit, že při opakované žádosti je žalovaný oprávněn posuzovat toliko důvody žádosti, které jsou nové. Ze znění § 10a odst. 1 písm. e) ve spojení s § 11a odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že novou skutečností je pouze taková skutečnost, kterou žalobce nemohl bez své viny uvést v řízení o předchozí žádosti, tedy skutečnost, která v té době vůbec neexistovala nebo o které žadatel objektivně bez své viny nevěděl. Tato skutečnost pak musí nasvědčovat tomu, že žadateli hrozí pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo vážná újma podle § 14a zákona o azylu. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 8. 2014, č. j. 9 Azs 171/2014-31, plyne, že „aby mohla být nová skutečnost podkladem pro řízení o mezinárodní ochraně, musí mít z hlediska udělení mezinárodní ochrany určitou relevanci. Teprve v tom případě je nová skutečnost způsobilým

podkladem pro nové řízení.“. Za nové skutečnosti nebo zjištění je pak ve smyslu procedurální směrnice nutno považovat nikoli jakékoli nové skutečnosti nebo zjištění, ale pouze takové, které by mohly mít dopad do hmotněprávního postavení žadatele (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009-65, či usnesení ze dne 4. 10. 2018, č. j. 5 Azs 181/2018-45). Jedinou skutečnost, kterou žalobce považoval za novou (což sám potvrdil v protokolu o seznámení se s podklady rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany ze dne 26. 7. 2024), byla tzv. politika jednoho dítěte ze strany čínské vlády. Žalovaný v tomto případě správně vyhodnotil, že se jedná o skutečnost, která byla žalobci objektivně známa již v době správního řízení o jeho první žádosti o mezinárodní ochranu. Tuto přísnou populační politiku zavedla čínská vláda již v roce 1979, žalobce tedy převážnou část svého života o politice plánování porodnosti (především v době sňatku a narození prvního potomka) musel vědět. Žalobce tedy měl možnost tuto skutečnost uvést již v jeho první žádosti o mezinárodní ochranu, kde by ji správní orgán náležitě posoudil. Krajský soud uzavírá, že se nejedná o novou skutečnost dle § 11a odst. 1 zákona o azylu. Nadto lze dát za pravdu žalovanému, že i kdyby tuto skutečnost uvedl již v jeho první žádosti o mezinárodní ochranu, je pak otázkou, zda by byl s takovou žádostí úspěšný, když v té době podání žádosti opustil manželku a několikaměsíční dítě. Pro úplnost a kontext pak soud dodává, že čínská vláda aktuálně od tzv. politiky jednoho dítěte upustila.¹

33. Žalovaný taktéž splnil povinnost zabývat se tím, zda nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany. K hodnocení bezpečnostní situace žalovaným lze poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 10. 2017, č. j. 9 Azs 185/2017–38, v němž vymezil, že „*v rozhodnutí o další opakované žádosti musí být alespoň stručně uvedeno, proč k relevantní změně nedošlo a jaké podklady o tom vypovídají.*“
34. Žalovaný požadované hodnocení provedl s odkazem na relevantní podklady, přičemž konstatoval, že v posuzované době ke změně v bezpečnostní situaci v zemi původu žalobce nedošlo. Krajský soud se s tímto hodnocením ztotožňuje a považuje ho za dostatečné pro rozhodnutí ve věci. Hodnocení bezpečnostní situace v Číně provedené žalovaným vyhovuje požadavkům uvedeným v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2008, č. j. 5 Azs 55/2008–71, podle kterého „*informace o zemi původu musí být v maximální možné míře (1) relevantní, (2) důvěryhodné a vyvážené, (3) aktuální a ověřené z různých zdrojů, a (4) transparentní a dohledatelné.*“ Nelze dále odhlédnout od skutečnosti, že žalobce měl možnost se se zprávami o poměrech náležitě seznámit, měl možnost se vyjádřit (a nikoliv opak, jak se snaží tvrdit žalobce v jeho žalobě), přičemž žádné výhrady k jejich obsahu nevznese, žádné doplnění dokazování nenavrhne a další relevantní skutečnosti ke své žádosti netvrdil.
35. Krajský soud tedy souhrnně uvádí, že napadené rozhodnutí je přezkoumatelné a netrpí procesními vadami. Důvody, o které žalobce opřel svou opakovanou žádost, žalovaný zcela správně vyhodnotil tak, že nezakládají přípustnost této žádosti. Krajský soud tedy neshledal v napadeném rozhodnutí vytýkanou nezákonnost.

VI. Závěr a náklady řízení

¹ <https://ct24.ceskatelevize.cz/clanek/svet/cinane-mohou-mit-az-tri-deti-schvalili-tamni-zakonodarci-30125>

36. Krajský soud na základě shora uvedeného dospěl k závěru, že žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, proto žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
37. O náhradě nákladů řízení krajský soud rozhodl ve smyslu § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec jeho obvyklé úřední činnosti nevznikly, náhrada nákladů řízení mu tudíž přiznána nebyla (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014–47).
38. Podle § 10 odst. 1 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, *„soud vrátí poplatek z účtu soudu, jestliže jej zaplatil ten, kdo k tomu nebyl povinen. Bylo-li na poplatku zapláceno více, než činila poplatková povinnost, vrátí soud přeplatek.“* Z účtu soudu vrátí soud obdobně i poplatek, popřípadě přeplatek na poplatku zaplacením kolkovou známku. Podle § 11 odst. 2 písm. i) zákona o soudních poplatcích je od poplatku osvobozen cizinec v řízení ve věcech mezinárodní ochrany. Vzhledem k tomu, že žalobce zaplatil soudní poplatek, přestože k tomu nebyl povinen, krajský soud je povinen žalobci soudní poplatek vrátit podle výroku IV.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 26. červen 2025

Mgr. Jana Volková
samosoudkyně